

[Ministeren for Grønland.]

men at jeg på den anden side er indstillet på ved den først givne lejlighed at stille forslag om opnormering af de bedst kvalificerede blandt disse lærere til de sædvanlige lærerlønningsskasser. Om man i den forbindelse skal ind på efteruddannelse af de øvrige lærere i 9. lønningsklasse, ja, det må vi se nærmere på og velsagtens først høre skoledirektionen og muligvis andre pædagogs udtalelser om.

Jeg vil gerne understrege, at også for mig er denne sag meget væsentlig. Netop i Grønlandsadministrationen er man selv sagt særlig opmærksom på den grønlandske skoles problemer og er indstillet på at give skolen de bedst mulige vilkår, bl. a. ved at knytte gode lærerkræfter til den. At jeg ikke har glemte de grønlandske lærere, viser sig efter min mening også ved, at godt og vel halvdelen af de grønlandske lærere på normeringsloven for 1965-66 blev rykket op i højere lønningsklasser, og jeg fik da dengang det indtryk, at der var ganske god tilfredshed hermed. Men nu må vi se, hvor langt vi kan komme i næste omgang.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ib Thyregod* til økonomiministeren:

„Agter ministeren ved indgåelse af nye eller fornyelse af bestående overenskomster mellem staten og forskellige faglige organisationer at ændre bestående bestemmelser om fortrinsvis medlemskab af en bestemt statsanerkendt arbejdsløshedskasse, således at overenskomsterne herefter ikke længere er i strid med højesterets dom af 5. december 1966?“

Skriftlig begrundelse:

Ved ovennævnte dom er ministeriet for offentlige arbejder blevet dømt til at anerkende, at der ikke ved beskæftigelse i vandbygningsvæsenet kan stilles krav om medlemskab i en bestemt statsanerkendt arbejdsløshedsforsikring. Da imidlertid en række af statens overenskomster med forskellige faglige organisationer indeholder tilsvarende bestemmelser som den, der er underkendt af højesteret, vil det være rigtigt snarest muligt at ændre disse overenskomster i overensstemmelse hermed.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Ib Thyregod: Ud over den skriftlige motivering, som jeg har givet til mit spørgsmål, vil jeg gerne yderligere fremsætte enkelte betragtninger vedrørende dette spørgsmål.

Det drejer sig om det, man kalder eksklusivaftaler. Det er et problem, som har været diskuteret i betydeligt omfang inden for arbejdsretten, og et problem, som er særlig aktuelt, for så vidt angår offentlige myndigheder. Mogens Koktvedgaard beskæftiger sig i sin bog om kontraheringspligt med dette spørgsmål, nævner de domstolsafgørelser, som foreligger, og nævner, at offentlige myndigheder har en særlig forpligtelse med hensyn til ikke at indgå sådanne eksklusivaftaler, som der er tale om i forbindelse med denne højesteretssag. Den højesteretsdom, som jeg har omtalt i mit spørgsmål, er en sag mellem Kristelig Fagforening og Arbejdsløshedskasse og ministeriet for offentlige arbejder, hvor ministeriet blev dømt for højesteret til at anerkende, at det var uberettiget, at man diskriminerede denne arbejdsløshedskasse, som sorterer under Kristelig Fagforening.

Det er imidlertid ikke et spørgsmål alene i forhold til Kristelig Fagforening; problemet foreligger også i forhold til andre arbejdsløshedskasser. Det er ejendommeligt at se den argumentation, som er ført frem af ministeriet for offentlige arbejder under landsretssagen. Man har nemlig her sagt — citat fra landsretsdømmen —:

„Vandbygningsvæsenet har siden 1947 måttet acceptere en sådan eksklusivbestemmelse, idet man har været af den opfattelse, at man ellers risikerede et åbent brud med Arbejdsmandsforbundet. Et sådant brud ville have været særlig føleligt, da dette forbund repræsenterer den altovervejende arbejdskraft, der er til at opnå. Senest i 1963 har man forsøgt at blive fritaget for bestemmelsen, men forbundet har stået stejlt. Den pågældende bestemmelse afviger heller ikke fra, hvad andre offentlige institutioner eller koncessionerede selskaber har måttet acceptere på grund af forhandlingsparternes faktiske magt.“